Lietas Nr. 132044313
Lietas arhīva Nr. 104AA-0171-14/22

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2014.gada 4.aprīlī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesnese referente B.Būmeistere

tiesneses I.Brimerberga, D.Kalniņa

izskatīja **rakstveida procesā** Rīgā,Abrenes ielā 3, administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar **/pers. B/, /personas kods/,** iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2013.gada 11.novembra spriedumu, un

k o n s t a t ē j a:

2013.gada 27.jūlijā Rīgas pašvaldības policijas Ziemeļu pārvaldē saņemts pieteikums par faktu, ka /adrese/.namā, Rīgā, pulcējas nepilngadīgas personas bez vecāku klātbūtnes. Policijas darbinieki plkst.22:35 ieradās minētajā adresē, veica pārbaudi. Policijas darbinieki noskaidroja, ka konkrētajā gadījumā nav konstatējams Rīgas domes 2007.gada 19.jūnija saistošo noteikumu Nr.80 „Sabiedriskās kārtības noteikumi Rīgā" (turpmāk – Saistošie noteikumi) 7.2.apakšpukta pārkāpums, jo visas personas bija sasniegušas 16 gadu vecumu un viņu uzturēšanās bija saskaņota ar /adrese/.nama, Rīgā, pirmā stāva dzīvojamo telpu iemītniekiem. Veiktas pārrunas ar /adrese/.nama, Rīgā, pirmā stāva iemītnieci un konflikta situācija neapspiprinājās.

2013.gada 31.jūlijā Rīgas pašvaldības policijā saņemts /pers. B/ iesniegums Nr.578/586 par nepilngadīgu personu pulcēšanos 2013.gada 27.jūlijā /adrese/, un konfliktsituāciju ar /adrese/.nama pirmā stāva dzīvojamo telpu iemītnieci.

Ar Rīgas pašvaldības policijas 2013.gada 16.jūlija lēmumu Nr.1-30/RPP-13-206-ap (turpmāk – Lēmums) uzsāktā administratīvā pārkāpuma lietvedība izbeigta saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 1.punktu.

Ar Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2013.gada 11.novembra spriedumu Rīgas pašvaldības policijas 2013.gada 16.jūlija lēmums Nr.1 30/RPP-13-206-ap, atstāts negrozīts, bet /pers. B/ sūdzība noraidīta.

Spriedumā tiek norādīts, ka tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi sūdzības pamatojumu, pārsūdzētā iestādes lēmuma motivāciju, atzinusi, ka pārsūdzētais lēmums atstājams negrozīts, bet /pers. B/ sūdzība noraidāma.

LAPK 289.^{12}panta pirmajā daļā norādītos apstākļus lēmuma atcelšanai tiesa nekonstatē.

Tiesa atzinusi, ka veicot administratīvo lietvedību, ir ievērotas procesuālās prasības, nekonstatējot apstākļus, kas norādītu /pers. B/ tiesību aizskārumu.

Pārsūdzētajā lēmumā pamatoti atzīts, ka /pers. C/ 2013.gada 30.jūlija rīcībā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Tiesa pārsūdzētajā lēmumā norādīto motivāciju uzskata par pareizu un pilnīgi pietiekamu.

LAPK 289.^{13}panta trešā daļa nosaka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Spriedumā tālāk tiek norādīts, ka izvērtējot /pers. B/ sūdzībā norādītos apstākļus, tiesa atzinusi, ka tie nav pamatoti. Proti, saskaņā ar LAPK 167.pantu par sīko huligānismu, tas ir, lamāšanos ar necenzētiem vārdiem sabiedriskās vietās, apvainojošu uzmākšanos un citām tamlīdzīgām darbībām, kas traucē sabiedrisko mieru un kārtību, uzliek naudas sodu no piecdesmit līdz divsimt piecdesmit latiem vai piemēro administratīvo arestu uz laiku līdz piecpadsmit diennaktīm.

Lai nodarījumu kvalificētu kā sīko huligānismu un secinātu, ka pārkāpējs ir izdarījis LAPK 167. pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu, ir jākonstatē, ka pārkāpējs ir traucējis sabiedrisko kārtību, lamājoties ar necenzētiem vārdiem sabiedriskā vietā, vai citā veidā traucējis sabiedrisko mieru un kārtību.

Ar jēdzienu „huligānisms" tiek saprasta tīša sabiedriskās kārtības pārkāpšana un necieņas izrādīšana sabiedrībai, kas izpaužas

saistošo noteikumu un vispārpieņemto tikumisko normu demonstratīvā ignorēšanā, sabiedriskā miera, iestāžu, uzņēmumu un organizācijas darbības, sabiedriskā transporta traucēšanā u.tml. darbībās *(Juridisko terminu vārdnīca. Rīga, Nordik, 1998., 80.lpp.).*

No minētā secināms, ka personas darbības ir kvalificējamas kā sīkais huligānisms, ja ar tām tiek traucēts sabiedriskais miers un kārtība.

Sabiedriskā kārtība – tiesību normām un sadzīves noteikumiem atbilstoša kārtība sabiedrībā, kas nodrošina iestāžu, uzņēmumu un organizāciju darbību, cilvēku mierīgu dzīvi, darbu, atpūtu, kā arī īpašuma un citu tiesību un interešu aizsardzību *(Juridisko terminu vārdnīca. Rīga, Nordik, 1998., 230.lpp.).*

Līdz ar to, lai nodarījumu kvalificētu kā sīko huligānismu, ir jākonstatē, ka persona veica tādas darbības, kas dezorganizē noteiktu sabiedrisko kārtību.

Ar LAPK 167. pantu aizsargātās intereses ir sabiedriskais miers un kārtība. Lamāšanās ar necenzētiem vārdiem saskaņā ar minēto pantu tiek atzīta par sabiedriskā miera un kārtības traucējumu gadījumā, ja necenzēti vārdi tiek lietoti sabiedriskā vietā.

Sabiedrisko vietu raksturojoša pamatpazīme ir to pieejamība sabiedrības locekļiem *(Hanss Jirgens Vildbergs, Valdis Krasts. Salīdzinošās administratīvās tiesības. Lietas un risinājumi. Rīga, 2002., 230. lpp.).*

Norādīts, ka konkrētajā lietā /pers. B/ un /pers. C/ 2013.gada 30.jūlijā bija sadzīvisks konflikts /adrese/.nama pirmajā stāvā, Rīgā. Izvērtējot /pers. B/ iesniegto 2013.gada 30.augusta audio ierakstu, tiesa nekonstatēja /pers. C/ rīcībā LAPK 167.pantā minēto administratīvā pārkāpuma sastāvu.

Saskaņā ar Saistošo noteikumu Nr.80 7.2.apakšpunktu bērniem aizliegts līdz 16 gadu vecumam bez vecāku vai viņu aizstājēju pavadības atrasties publiskās vietās laikā no plkst. 22.00 līdz plkst. 7.00.

Tiesa konstatēja, ka saskaņā ar 2013.gada 27.jūlija izsaukumu policijas darbinieki veica pārbaudi un Lēmumā pamatoti secināts, ka konkrētajā gadījumā nav Saistošo noteikumu Nr.80 7.2.apakšpunktā minētā administratīvā pārkāpuma sastāva.

Par minēto spriedumu **/pers. B/ iesniedzis apelācijas sūdzību**, kurā tiek norādīts, ka pirmās instances tiesas spriedumu pārsūdz pilnā apjomā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka uzskata spriedumu par prettiesisku un nelikumīgu un nevar piekrist tiesas spriedumam sekojošu apsvērumu dēļ.

LAPK 1.pants nosaka, ka administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevums ir aizsargāt sabiedrisko iekārtu, īpašumu un pilsoņu sociāli ekonomiskās, politiskās un personiskās tiesības un brīvību, nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā, ieaudzināt viņos cieņu pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām un godu un pašcieņu.

LAPK 246.pants nosaka, ka par izdarīto administratīvo pārkāpumu pilnvarota persona sastāda administratīvā pārkāpuma protokolu. Ja persona ir izdarījusi vairākus administratīvos pārkāpumus, kas konstatēti vienlaikus un to izskatīšana saskaņā ar šā kodeksa septiņpadsmito nodaļu ir vienas un tās pašas iestādes kompetencē, pilnvarota persona par izdarītajiem administratīvajiem pārkāpumiem sastāda vienu protokolu. Protokolu nesastāda šā kodeksa 250.pantā norādītajos gadījumos.

LAPK 261.pants paredz, ka cietušais administratīvā pārkāpuma lietā var būt fiziskā persona jebkuras tautības, kurai ar administratīvo pārkāpumu radīts kaitējums, proti, morāls aizskārums, fiziskas ciešanas vai mantisks zaudējums.

Pēc personas izteikta lūguma šo personu par cietušo atzīst institūcija (amatpersona), kura tiesīga izskatīt administratīvā pārkāpuma lietu *(par ko, tieši pret /pers. F/ bija liegts)*. Lēmumu par personas atzīšanu par cietušo var noformēt arī rezolūcijas veidā *(ko, tieši RPP atteicās sastādīt termiņa laikā).*

Lēmumu par atteikšanos atzīt personu par cietušo administratīvā pārkāpuma lietā institūcija (amatpersona) pieņem rakstveidā 10 darba dienu laikā, par to paziņojot attiecīgajai personai.

Atteikumu atzīt personu par cietušo administratīvā pārkāpuma lietā attiecīgā persona ir tiesīga pārsūdzēt tādā pašā termiņā un kārtībā, kāda šā kodeksa 238.^{1}pantā paredzēta attiecībā uz atteikumu uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību pārsūdzēšanu. Sūdzība tiek izskatīta rakstveida procesā 10 darba dienu laikā no tās saņemšanas dienas. Rajona (pilsētas) tiesas lēmums nav pārsūdzams veidā.

LAPK 243.^{1}pants paredz, ka pierādīšanas līdzekļi ir šādi – pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi, personu liecības, kompetentās institūcijas atzinums, dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā, procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem, lietiskie pierādījumi (lietā šādi pierādījumi ir).

Norāda, ka tādējādi no tā ir saprotams, tiesa apzināti atsakās ņemt vērā viņa pierādījumus, kuri bija lietas materiālos.

Likuma „Par tiesu varu" 17(1).pants paredz, ka tiesas pienākums, izskatot jebkuru lietu, ir noskaidrot objektīvo patiesību. Viņa gadījumā saprotams, ka atkal pirmās instances tiesas tiesnese apzināti ierosināja lietas motivāciju, lai pilnīgi izslēgtu no sprieduma viņa pierādījumus, kuri ir pretrunā ar RPP lēmumu un dokumentiem, kurus tiesa saņēma no Pašvaldības policijas puses.

Tādējādi, ja šādas procesuālas tiesības un pienākumi nebija veikti, kuri nepieciešami lietas izskatīšanai un izspriešanai pēc būtības un tikai ar tiem pierādīšanas līdzekļiem, kurus nosaka likums, kā arī tikai ar pierādījumiem, kas iegūti LAPK un CPL noteiktajā kārtībā,

kā arī tikai ar tiem pierādījumiem, kuri bija pārbaudīti, tad ir skaidrs, ka tiesas spriedumu nevar uzskatīt par likumīgu un pamatotu un pilnā apmērā ar šādu motivāciju neiztur nekādu kritiku.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 74.panta pirmās daļas 3.punktu, administratīvais akts nav spēkā, ja rakstveidā izdotajā adresātam nelabvēlīgajā administratīvā aktā nav piemēroto tiesību normu uzskaitījuma.

Uzskata, ka šādas darbības pirmās instances tiesas tiesneses spriedumu noveda pie nelabvēlīgu seku rašanās.

Tiesu kolēģija, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, iepazinusies ar apelācijas sūdzības būtību un motīviem, uzskata, ka apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Latvijas APK 239.pants nosaka, ka lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja ir šādi apstākļi:

1) ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva;

2) ja persona administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdī nav sasniegusi

četrpadsmit gadu vecumu;

3) ja persona, kas izdarījusi prettiesisko darbību vai bezdarbību, ir nepieskaitāma;

4) ja persona ir darbojusies galējās nepieciešamības vai nepieciešamās aizstāvēšanās stāvoklī;

5) ja izdots amnestijas akts, kas novērš administratīvā soda piemērošanu;

6) ja atcelts akts, kas nosaka administratīvo atbildību;

7) ja ir pagājuši šā kodeksa 37.pantā paredzētie termiņi;

8) ja par to pašu faktu attiecībā uz personu, kuru sauc pie administratīvās atbildības, jau ir kompetentas institūcijas (amatpersonas) lēmums par administratīvā soda uzlikšanu vai neatcelts lēmums par administratīvā pārkāpuma lietas izbeigšanu, kā arī ja par šo faktu ir uzsākts kriminālprocess;

9) ja persona, pret kuru uzsākta lietvedība, mirusi;

10) ja nav cietušās personas pieteikuma par šā kodeksa 167.^{2}pantā paredzētā maznozīmīgā miesas bojājuma nodarīšanu.

Ar Rīgas pašvaldības policijas 2013.gada 16.jūlija lēmumu uzsāktā lietvedība saskaņā ar Latvijas APK 239.panta 1.punktu izbeigta, tas ir, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu tiesa nav konstatējusi /pers. C/ rīcībā Latvijas APK 167.pantā minētā administratīvā pārkāpuma sastāvu.

Latvijas APK 289.^{22} panta pirmā daļa nosaka, ka apelācijas instances tiesa taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši šā kodeksa divdesmit trešās „a" nodaļas prasībām. Minētās nodaļas 289.^{13} panta trešā daļa nosaka, ka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai un šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesu kolēģija, pārbaudot administratīvās lietas materiālus to savstarpējā saistībā, secina, ka pirmās instances tiesa izskatot administratīvo lietu ir vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas, tādēļ tiesu kolēģija pievienojas Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2013.gada 11.novembra sprieduma gan arī 2013.gada 16.jūlija Rīgas pašvaldības policijas lēmuma Nr.1-30/RPP-13-206-ap motivācijām, kuras uzskata par pareizām, pamatotām un pilnībā pietiekamām, lai saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešās daļas nosacījumiem atkārtoti neveiktu lietā esošo pierādījumu analīzi, līdz ar to izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesu kolēģija atzīmē, ka abi minētie nolēmumi satur norādes uz to, ka šajā lietā nav konstatējamas Latvijas APK 167.pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvs, bet apelācijas sūdzība nesatur tādas konkrētas norādes, kas varētu būt par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai.

Latvijas APK 7.panta pirmā daļa nosaka, ka nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktajā kārtībā, otrajā daļā noteikts, ka lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību, trešā daļa nosaka, ka pilnvarotās iestādes un amatpersonas administratīvās ietekmēšanas līdzekļus piemēro savas kompetences ietvaros, stingrā saskaņā ar likumu, bet ceturtajā daļā noteikts, ka likuma prasību ievērošanu, piemērojot ietekmēšanas līdzekļus par administratīvajiem pārkāpumiem, nodrošina ar augstāku institūciju un amatpersonu realizētu sistēmisku kontroli, prokurora uzraudzību, pārsūdzēšanas tiesībām un citos likumā noteiktajos veidos.

Tiesu kolēģija norāda, ka, lai kādu personu sauktu pie administratīvās atbildības, ir jākonstatē, ka persona ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu un ka viņa darbībās ir konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Dotajā gadījumā ne kompetentā iestāde, ne pirmās instances tiesa nav konstatējusi Latvijas APK 167.pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvu un arī apelācijas instances tiesa pārbaudot administratīvā pārkāpuma lietu nav konstatējusi minētā administratīvā

pārkāpuma sastāvu.

Tiesu kolēģija norāda, ka administratīvo pārkāpumu lietas tiek izskatītas tikai un vienīgi saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normām un netiek piemērotas Administratīvā procesa likuma normas.

Tiesu kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedums ir pamatots, bet apelācijas sūdzība nesatur tādas norādes, kas varētu būt par pamatu tās apmierināšanai.

Pamatojoties uz augstākminēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{13},289.^{21}, 289.^{22}, pantiem, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a:

Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2013.gada 11.novembra spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. B/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese referente B.Būmeistere

Tiesneses I.Brimerberga

D.Kalniņa